

Maltatal

účast: za HoryInfo Ropák, Sysel, Luboš G., Petr K., Adam

sobota 17. 2.

účast: Za jihočeskou sekci Martin Š., Markéta, za Mars Luboš

pátek 16. 2. - neděle 18. 2.

Ano, slyšeli jsme, že podmínky budou zlé, ano, dotyčný pro svá tvrzení měl pádné podklady. Ale ráda by Klofala, když to miluješ není co řešit. A to by bylo aby se v celém dlouhém údolí maltském nenašel alespoň jeden kousek ledu, do kterého by se daly díry dělat.

Našel. Jeden. Dostat se k němu lze úplně jednoduše. Vezměte rychlobruslařský ovál, naklopte ho do úhlu 45 st., pak na něj postavte auto. Všude okolo udělejte tmu, vlevo skálu, vpravo vysoký břeh potoka. Potom si představte lidi, kteří vypadávají z auta, plazením se kolem něj pohybují přičemž musí zaháknout vždy alespoň jednou končetinu za kolo, blatník nebo jinou součástku. Vtom jedna osoba odjíždí v ladném surfařském postavení do údolí. Za necelou půlhodinku jsou řetězy už na svém místě. Z údolí se plazením po břiše vrací Luboš, Martin sedá zpět za volant a k velkému obdivu celé posádky se vůz pohybuje vpřed, jakože do kopce.

Sobotní ráno hledáme Pražáky. Že už jsou někde poblíž poznáme podle toho, jak se z lesa ozývají velmi hlasité útržky hovoru, ve kterém převažují slova „blbeček“, „debil“ a „idiot“, většinou v pátém pádě oslovujeme voláme. Také často slyšíme slovní spojení „už nikdy“. Čtyři z pěti pražských členů mají řetězy velikosti 15. Doma ve sklepě. Pátý člen má řetězy velikosti 14 a kola velikosti 15 a brzo bude mít monokl velikosti mexického dolaru. Mnohakilometrová procházka ve skeletech na náladě nepřidá, obzvlášť když je zakončena konstatováním o absenci pevného skupenství vody kdekoliv.

Za tunelem jsme zachráněni, jeden ledopád tu ještě jakžtakž visí. První délku odkrajujeme v rodinném lanovém družstvu velmi rychle, vzduch na nástupu je totiž tak hustý, že po něm lze stoupat. Čtyři z pěti pražských členů se domnívali, že lana berou ti čtyři ostatní. Naštěstí kdesi v druhé délce dochází k všeobecnému usmíření. Přece jenom ryjeme, a to je víc než jsme čekali. Sysel sice cestou několikrát blouzní o másle v různých jazycích, ale dle mého názoru věčného druholezce je led uzrálý tak akorát, klofe se báječně. Jsem ráda, že máme s ledem vyvážený vztah, on mě přitahuje a já jeho taky, prostě na mě letí. Obzvlášť ho přitahují moje záda, rty, levá ruka a levé stehno. Naopak moje helma je mu zcela lhostejná, té se ani nedotkne. Od nástupu po očku sleduji kopce záclonek a vymezuji se vůči nim velmi negativně. Už jsem si zvykla, že ten na prvním konci má jedinečné oko pro vyhledání obtíží i v trojkovém ledopádu. Například vždy, když najde nějaké vsutku ojedinělé místo, kde se opravdu nejde postavit, zavrtá ruský šroub o délce minimálně jednoho lokte. Souběh událostí je dokonalý, mačky projíždí, rusák nikdy nekončí, ruce přemrzají, a Helmut co se prochází kolem po rampě se ještě drže ptá, zda lezu poprvé.

Po chvíli bolestného houkání zalévá ruce vlna horka, zorné pole se opět rozšiřuje a musím uznat, že záclonky byly zábavné. Vlastně až na vrchu ledu jsem si všimla, že celou dobu pršelo, a to je eufemismus, neboli meliorativum, no prostě chcalo.

Cestou slaněním sbíráme zbylé členy diskokapely Wet Wet Wet HoryInfo, kteří jsou se znechucenými výrazy rozmístěni ve všech délkách ledopádu. Nejvíc se mi líbí ta hnědá kejda, kterou si při slaňování dojíme do rukavic a rovnou i do kalhot. Girls just wanna have fun zpívá si kolem slaňující Helmut a zve mě na pivo do penzionu.

Zbytek jihočeského družstva se spolu s člověkem, který je nejspíš z Marsu, probíjí v protějším svahu černou dírou a říkají tomu kout. Já tomu říkám reversed canyoning. Údaj, že lidské tělo se skládá ze 70% z vody mi vždy připadal neuvěřitelný. Dnes mi ale ani číslo 100 není dost dobré. Voda nám v podstatě stříká z uší, budeme to muset zahustit. Smolaři zahušťují Becherovkou a bez velkého domlouvání odcházejí na svojí večerní romantickou skeletoprocházku, aby během 24 hodin dosáhli návratu do bodu odjezdu a co nejrychlejšího zapomenutí na takovou pěknou sobotu.

Muž z Českých Budějovic a muž z Marsu projevují nečekané gentlemanství. Prý mi rádi nechají celý tunel, fakt, budu ho mít úplně celý pro sebe samotnou, protože oni budou tak zlatí a lehnou si do auta! Nedělní ráno naštěstí vynahradí veškeré psychické i fyzické újmy sobotní. Pocukrováno, déšť vystřídaly velké vločky, monotónní šedí se sem tam prodere paprsek, v dálce se sem tam zalesknou jakési hory. To už mířím opět tam co včera, jen s jiným doprovodným týmem. Při nenápadných zmínkách o celkové nevhodnosti lezení ledů v tříčlenném družstvu úspěšně předstírám hluchotu a už dělám těžítka na zeleném konci lana, protože je hezčí než ten modrý.

Martin a Luboš stoupají neohroženě, ale jinak vůbec nic není jako včera. Třeba neprší. Taký na mě nic (moc) nepadá. Marně napínám sluch abych mohla bleskurychle kontrovat všechny pepřné europoznámky vůči mé osobě. Záclonky zůstávají po pravoboku a co fakt nechápu je, že ani ruce mě nenutí ke neovladatelným skřekům a zvracení. Nějaká nuda, ne? Jen to slovo máslo slýchám dnes asi tak stejně často.

Slanění poskytuje také podobně kvalitní zážitek jako včera, jen místo HoryInfo jsou na každém stromku nastražení nějakí Helmuti a sem tam i Gertrudy. Luboš zkouší každého kolem koho projíždí z odpovědi na otázku „wie heisst du?“ V diskusi o nejvhodnějším způsobu svázání lan neobstojí ani jedna ze tří zaručeně správných teorií v tříčlenném družstvu, takže tam radši hodíme jedno lano na půl. A světe div se, ono nedosáhne na zem. To by bylo abych dneska nepoužila své oblíbené oslovení mužského pokolení na d. Fazole pivo becherovka, jedeme domů. Cože se mi na tomhle zájezdu vlastně tak líbilo?

